

O.L.VROUWECOLLEGE

Ik heb geleerd met mensen te werken die leven in een andere wereld met een andere mentaliteit. Die je gelukkig maken doordat zij gelukkig zijn en je meesleuren in hun enthousiasme. Mijn grenzen zijn verlegd. Het was een mooie ervaring.

Even weg uit je eigen haast perfecte leventje, naar het grote contrast dat zich op enkele meters van je deur bevindt.

Misschien heb ik pas op het einde een gulden middenweg gevonden, ik heb pas laat mijn knop kunnen omdraaien. Nu is het gelukt en beleef ik er echt plezier aan.

Op sommige momenten tijdens het sociaal project werd ik een nieuwe Jan. Een betere Jan. Een Jan die gaf zonder te nemen.

Als je dit ziet, wordt het snel duidelijk dat het echte geluk in kleinere dingen zit. Voor dit inzicht ben ik hen dan ook enorm dankbaar. Ik besef ook goed genoeg dat ik veel meer heb gekregen dan ik ooit zal kunnen teruggeven.

Mensen hebben de kleinste dingen nodig: een knuffel, iemand die de bal met hen naar het doel gooit, iemand die wil luisteren naar hun avonturen. Zij beseffen niet dat ze kansarm zijn, zij prijzen zichzelf gelukkig, en juist daarom zijn ze niet kansarm.

De sociale stage zorgt er dus niet alleen voor tot een goede zelfontplooiing te komen, ze heeft ook een soort helende werking. Dit is allemaal een gevolg van het feit dat je jezelf nuttig voelt omdat je iets kan doen voor je medemens.

Ik heb voor mezelf ontdekt dat ik het best leuk vind me voor anderen in te zetten, om eens niet voor de televisie of de computer te zitten, maar ook mijn steentje bij te dragen met de middelen waarover ik beschik.

Medeleven is goed, maar medelijden is grof! Ik dacht immers altijd dat gehandicapten onmogelijk gelukkig konden zijn, maar dit vooroordeel is ondertussen ruimschoots uit de weg geruimd.

Voorwaar, ik zeg u : al wat gij voor één van de geringsten hebt gedaan, hebt gij ook voor mij gedaan. Matteüs 25-45. – Zou Jezus ook leermoeilijkheden gehad hebben ? ... Je vraagt je af hoeveel er blijft hangen van al je geïnvesteerde moeite. Niet veel dus. Maar misschien is dit wel opvoeden: altijd opnieuw beginnen, proberen nooit je geduld te verliezen, op lange termijn denken, ...

Wat ik daaruit heb geleerd is dat het geen zeer doet om iets te doen voor de mensen rondom u. Je krijgt er enorm veel voor terug. Je kunt het alleen weten als je het ervaart.

Ik zou het probleem simpel aanpakken; zo'n sociaal project verplichten aan iedereen die een diploma wil hebben, buiten of in het kaderverband van de school, zodat ze niet kunnen oordelen over deze mensen zonder echt te weten wat ze echt zijn en wat ze echt kunnen en doen.

